

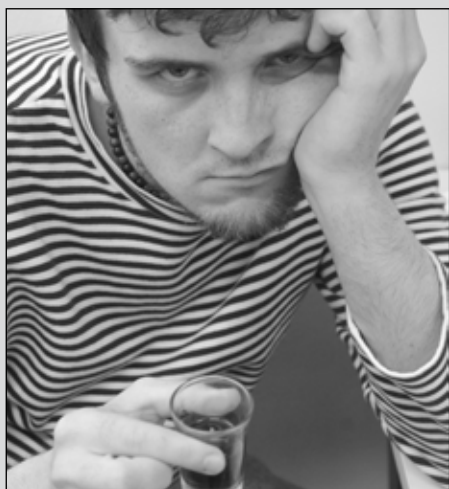
DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

FABRIKA SVITAVY

Číslo 3

pondělí 16.6.2014

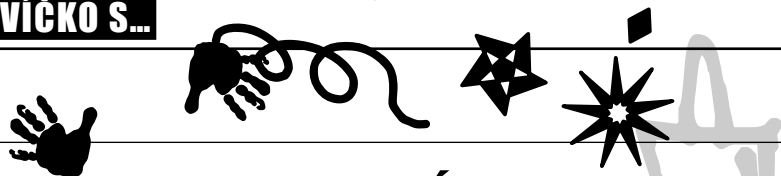

լեզուս և լեզու իշոն զաջի
 քոսւիս լեզլ շնլի գրւիլս ևսօրուիք յաօրաւսիւ՝ ճե
 Ըրւիս ճաջի Բիւքիլլիզլ Բոգե Բիս գրազեի՝
 սերօ գրազիլ։ Ըօ չի օ Լօս Կաշիլլե Լլ։
 Կ սաշի Լեզգիս Կալուս ջնու՝ չգր Բիս գրիւ Լեւիւսե
 շալիս և Բեշ ջիլիս Լեւիւսի և շեքնօժիւրի։ Օգրաւս՝
 Լիլլիւ՝ Կրեւի ճե սերօլի Բօշաւի Բիւզ Բրիւրիլիս
 Բիւքիլլիզլ Էլիս Բօշքիւրս Եթե գրիւս օղաշալիս
 Լեզգիւլ և Լեւիւրիւլ Լօ Լե շալիւլ Կօմաւիւ՝
 օղբօզ գրաւօ Ըլիւրի և Լօշնօւլիւ՝ Կլե Բիօ սգ
 Լեզգիւլ Լօ Լե Բօշնալզի Դիււս՝ Բիօշօք Էլիս
 Լիլլիս սաշի Բիւքիլլիզլ և Լեւիւրիւլ Բիօ սգ
 Զ գրեշիւր գրեւ և յօլուսե և գրիւշիլլիս
 սերօշեթիօ չգրգեւիս ճե գրօս Լիւրալիս և ճիւշի՝
 Բսկ ճե Դերս ջրաւս՝ ճե Լիլլիս գրօւիս՝ Ըօշ չալիս
 Գլկօրիւկ։ Լիլլիս՝ ճե ճե սիւ սերօ Բիւքիւրի՝ Բիօշօք
 Լիլլիս՝ Դիւլալլեթ չի Լնդօ օ սգ՝ ճե Լիլլիս Կիւլս
 Էլիս գրիւլիս՝ Կալեւ ճաշիլլիս՝ Էլիս զալ ճեզի Ըլեւիւրիս
 Բրալիս՝ սերիւլիսնիլլիս՝ Էլիս զալ ճեզի Բիլիս Լիլլիս
 չիւշեթիւլ յօլ չի սիւլլիւ Բրաւօւլի Կօլիլլիս՝ Էլիս
 Կրեւի Բրօրիւրիս Կե գրօս ջրօրիւրիս՝ Կալուս գրա
 Լիլլիս գրիւրիս Կաթօրիս Լեւիւրիւլ և Դեք գրազիլ՝
 գրա գրլ Բիւքիլլիզլ ճեշէքիս գրազիլ։ Ճիւրաւօղալի
 սիւրալ՝ Էլիս զալ Բօլիլլի Կաւօ և Կալուս չա ջերօ
 Լիլլի Ե Կաւօ չ յօլլիլ և Լեզգիս Բաւիւր ջիւլիս

...LEKTORŮ PŘEHLÍDKY DĚTSKÝCH RECITÁTORŮ

NA SLOVÍČKO S...

...RECITÁTORY 2. KATEGORIE

VRAH BYLA SÉGRA

**KRYŠTOF ŠVEHLÍK (MILOŠ MACOUREK
- O KRIŠTŮFKOVI, KTERÝ SE SCHOVAL
V MIXÉRU)**

Já jsem z Deníku Dětské scény. Chtěl jsem dělat novináře?

Ani jsem o tom nepřemýšlel. Mamka je sice novinářka, ale chci být spíš herec.

Co si teda představuješ, že by měl herec nebo i recitátor ovládat?

Samozřejmě by měl mít dobrou paměť, aby si pamatoval texty. Měl by to mít nějak v krvi, jakože má tatku nebo dědu herce.

Jaký je rozdíl mezi recitací a hraním divadla?

Myslím, že velký. Když se při recitaci hýbeme, tak už je to něco jako experiment. Ale v divadle jsou k tomu velké kulisy, může tam být i točna. To v recitaci nebývá.

To jsi recitoval o sobě, Kryštůfku. Už se ti to někdy stalo?

No je to o mě, ale ještě se mi to nestalo.

A kdyby se ti to stalo, jaký bys chtěl být dort?

Asi čokoládový. To mám rád. A mamka by byla ořechový.

A co by na to říkala, kdyby z tebe byl dort?

To by mě chtěla dát zase rychle zpátky, protože taky hraju na klavír a musel bych cvičit.

S kým tady jsi?

Jsem tu s tatškou. Tatka je tatka i učitel dramaťáku. Mám to dobrý.

A ten text sis vybral sám?

My jsme listovali v knížce a naráz tatka volal, že tady jsem prý já, tak jsem si ho vybral.

Míváš trému?

Mám trému, že dostanu škytavku uprostřed

textu.

Kdyby ses dostal k tomu, že bys organizoval DS, změnil bys tu něco?

Asi bych to nechal. Ale možná bych to dal na první, druhý, třetí místo. Sice by to bylo pro někoho nefér, ale bylo by dobré zjistit, kdo je v republice nejlepší. Radši bych soutěžil.

Čteš si doma?

Ted' čtu knížku „Záhada mloka“. Nevím, kdo to napsal, ale je to spíš už pro dospělé. Taková detektivka. To mám rád. Uvažuji, že kdybych nebyl hercem, tak bych byl detektiv.

Už jsi někdy vyřešil nějaký případ? A kdo byl vrah?

Jednou, když se mamce ztratila bota. Vrah byla ségra.

Děláš lumpárny?

Jo, na to jsem mistr. Když jsme s klukama na hřišti, tak různě šplháme po stromech a shazujeme ovoce. Jsou tam nezralé meruňky, tak zkoušíme, kdo je sní. Sněd' jsem už dvě.

**KDYŽ JDU NA JEVIŠTĚ, TAK TO ZE MĚ SPADNE
MAREK ROLÍNEK (RENÉ GOSCINNY –
URAGÁN)**

Děláš s kamarádama taky takový lumpárny, jako si o nich vykládal?

No, moc ne. Hodněj teda ale taky úplně nejsem.

Kdybys chtěl být lovec, co bys lovil? Pulce? Nebo třeba mamuty?

Třeba v Africe by mě bavilo být lovec.

S kým děláš na textu?

S mamkou. Ona je učitelka, třídní. Měl jsem ji za třídní do třetí třídy. Někdy bych ji chtěl mít zase za třídní a někdy ne. Ale spíš jo.

Co říkají tvoji kamarádi na to, že recituješ?

VČERA JSME VIDĚLI...

Eliška Hezká

Dorota Tučková

Helena Lesová

VČERA JSME VIDĚLI...

Viktorie Macháčková

Stanislav Grubhoffer

Marie Žáková

Nic. Recituju a nic. Ale třeba se ptaj, když přijedu z nějaké soutěže.

Co by takový recitátor a herec měl umět?
Recitovat... A hrát... A to je všechno.

Hraješ si ještě?

Jó. ...Teda už spíš jako ne.

Ale to je dobře, že si hraješ.

Spíš už se stavebnicí. Z lega stavím baráčky, autíčka, městečka. A žijou tam lidé.

HROZNĚ SE MI LÍBÍ BÁSNIČKY OD SKÁCELA MATYLDA HOMOLOVÁ (EGON BONDY – AGÁTA S VLKODLAKEM)

To jsi recitovala o sobě?

Nene. Ono je to o takový holce, co se ničeho nebojí a všechno chce.

A ty by ses bála, jít hledat vlkodlaka do lesa?

Jo, hodně!

A co tak v tom lese v noci může ještě být?

Já jako moc nevěřím na vlkodlaky, ale když jde člověk v té tmě, tak tomu vážně věřím. Ale hlavně na normální vlky, medvědy...

A co by udělal s tím vlkodlakem tvůj táta?
Ten Bondi s ním hrál karty.

Kdyby byl ten vlkodlak přátelskej, tak by to bylo asi v pohodě. Ale kdyby mě chtěl sežrat, tak by s ním zatočil!

Máš radši básničky nebo povídky?

Asi povídky, protože s těma básničkama se hůř pracuje. Člověka to nutí dělat ten školkový rytmus. To „tatatata“.

Hraješ si ještě?

Někdy jo, třeba s plyšákama. Já si třeba pustím Hurvínka a u toho vodím ty plyšáky jako Hurvínka a Máničku, i když jsou to třeba medvědi.

A čteš si sama?

Čtu si sama hodně. Mám ráda fantasy, ale baví mě číst i básničky. Hrozně se mi líbí básničky od Skácela. Mám tu sbírku, jak tam jsou Uspávanky a potom to „Kam odešly laně?“ ale to jsem ještě nedočetla. Líbila se mi třeba ta Uspávanka o Mozartovi.

Jan Mrázek

NA SLOVÍČKO S...

...PROKAZATELNĚ NEJMLADŠÍM ÚČASTNÍKEM DĚTSKÉ SCÉNY 2014

Milá Berto Huláková, viděla jsi už nějakého recitátora?

Berta: ...

Který se ti nejvíce líbil?

Berta: ...

Lenka: Pozor ať ti do toho nekousne.

Líbí se ti ten diktafon?

Berta: ...

Lenka: Pozor, Honzíku, ať to nemáš oslintané.

Jaký autor je ti nejbližší?

Berta: ...

Další část rozhovoru se odehrávala v naší redakci.

Co nejradši piješ?

Berta: ...

Lenka: Co je to za otázku? Mléko, ne?

Jsi po mamince?

Berta: ...

Lenka: Po tatínkovi.

Karel: Po tatínkovi? A ví o tom Jakub?

Plánuješ taky někdy zorganizovat nějakou celostátní přehlídku?

Berta: ...

Alenka (právě přicházející): Čááááááá, Bertínko.

Jazz Jameson (právě přicházející): HAF, HAF, HAF!!!

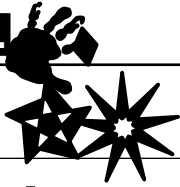
Jakub (právě přicházející): Je v útlumu. Teď není na rozhovor vhodná doba.

A Bertínka mizí v záplavě obdivovatelů, pusinek a sladkých slov.

Jan Mrázek

ZEPTALI JSME SE...

...NA DIVÁCKÉ DOJMY Z RECITACE 2. KATEGORIE

U KTERÉHO RECITÁTORA JSTE MĚLI NEJVĚTŠÍ POSLUCHAČSKÝ ZÁŽITEK?

Dorota, 11

To je těžký. Ony byly všechny hezký. Já nevím, byl hodně hezký ten úryvek z Mikulášových patálií, jak tam ten tatínek plaval pro ten míč (Alois Stavárek – R. Goscinny: Na pláži je to senzační, pozn. red.).

Tomáš, 17

Asi ten osel ve vaně. (Stanislav Grubhoffer – J. Werich: Všude byl, všechno zná, všechno ví, pozn. red.). Pro mně to bylo nejživější. Dobře jsem se zasmál.

Robin, 13

Asi „Všude byl a všechno znal“, protože jsem to už slyšel, tak bylo pro mě zajímavý to slyšet znovu a jinak.

Karolína, 11

Já už pár těch textů znala, ale nejvíc se mi líbil Werich. Bylo to sice dlouhý, ale říkal to hezky a byla to i legrace. A myslím, že se sem dostal právem.

Rozálie, 9

No ten kluk, co říkal od Wericha o tom oslovi. Byl zajímavý.

Jakub, 11

Asi od Kryštofa o tom klukovi, jak spadl do toho mixéru (Kryštof Švehlík – M. Macourek: O Křišťůfkovi, který se schoval v mixéru, pozn. red.).

Petr, 13

Ten úryvek z Mikulášových patálií, já už to znám, ale měl to dobře provedený. Tohle bylo lepší.

Marek, 9

Já už si toho moc nepamatuju. Něco jo, ale už nevím.

Barbora, 9

Byl dobrej ten kluk s tou čepicí, o tom dortu a mixéru. Bylo to takový vtipný, jak sám sebe jedl a také to s tou šlehačkou.

Zuzana, 14

Mně se to líbilo od toho kluka, co měl text od Wericha. Bylo to takový zvláštní, to jak to říkal, ale hrozně vtipný. To se mi fakt moc líbilo.

LEKTOŘI A KOUZELNÁ HŮLKA

Zeptali jsme se lektorů dětského diskusního klubu: Komu byste svěřili na čtyřiaadvacet hodin kouzelnou hůlku?

KLÁRA FIDLEROVÁ

Když rezignuji na všechny nadsazené touhy na spasení světa a zaměřím se jen na jeho malou „zvladatelnou“ část, tak... Jardovi Provazníkovi. A proč? Protože na něj mám dobré reference z 1. deníku a taky proto, že to prostě myslí dobře a záleží mu na pravidlech českého pravopisu přinejmenším tak jako mně.

SOŇA DEMJANOVIČOVÁ

Někomu, kdo je strašně „vyspídovanej“, třeba jako Jirka Šulínek, teda Jelínek, aby toho hodně stihl, charakterní jako Mirek Dušín, aby to se všemi myslel dobře a zároveň mě zná, třeba moje maminka, abych z toho měla taky něco já! Nebo že bych si ji nechala?

MARTIN DOMKÁŘ

Asi bych si ji nechal a pár věcí poopravil na našem domě, pár věcí zrychleně zařídil, několika nejbližším bych splnil jejich přání, a pak bych jí na posledních pět minut dal i moji Maruše, aby mě stihla změnit jen v drobných detailech.

VČERA JSME VIDĚLI...

Štěpánka Pospíšilová

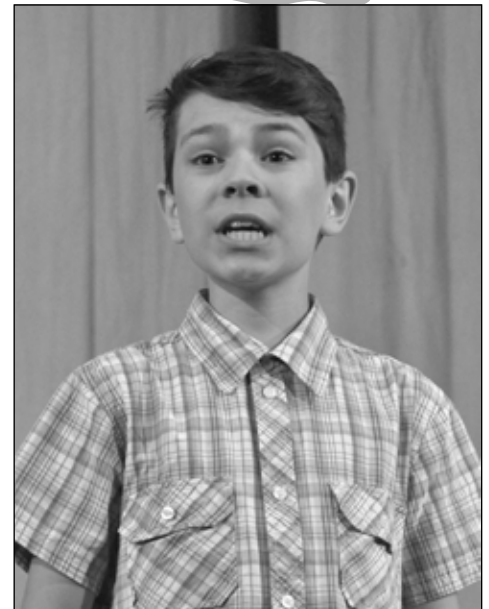
VČERA JSME VIDĚLI...

Nikola Šmahel

Lída Hauznerová

Jakub Vrána

VČERA JSME VIDĚLI...

Agáta Mašková

Marek Rolínek

Karolína Jánská

NAHLÉDLI JSME...

...DO SEMINÁŘE S

Příběh. Poselství příběhu. Příběh pro děti a příběh s dětmi. V semináři Vlasty Gregorové nazvaném Poselství příběhů se mají studenti středních pedagogických škol seznámit s různými druhy příběhů a jejich využitím při práci s nejmenšími dětmi. Ačkoliv by se mohlo na první pohled zdát, že se bude jednat o prosté předávání metodických pokynů, není tomu tak. Lektorčin zájem je především v tom, aby si účastníci sami prožili a vyzkoušeli práci s příběhy s různorodou tematikou.

Dnešní společně strávený čas bude pohádkový. Lektorka navazuje na včerejší karkulkovské téma posledního představení a hrajeme honičku, při které se zdvořile ptáme „Vlku, kolik je hodin?“

Vlk našťestí nikoho nesežral a my z velkého archu papíru vytváříme nebeského boha, kterému přisuzujeme nadpřirozenou moc. Jeden bůžek může vyvolávat úsměv na tváři, další udržuje mír mezi lidmi, další šíří lásku... Rozmísťujeme bůžky po místnosti tak, aby mohli co nejlépe zastávat svůj úřad a pokračujeme v lekci dále. Proměňujeme se v různé druhy ptáků, poznáváme je poslepu hmatem, pozorujeme, jak způsobem sobě vlastním vylétají z hnízd a znovu se do nich navrací. Místností se prohánějí vrány, hrdličky, pávi a mnoho dalších druhů krásného ptactva. Tím nás lektorka připravuje na seznámení s pohádkou Jana Vladislava z knihy Deset večerů s pohádkou, která vypráví o tom, jak ptáci posunuli nebe výš, aby měli větší rozhled po světě. Pohádku posloucháme. Pohádku prožíváme. Znovu se rozlétáme po místnosti, abychom společně nadzdvihli nebe tvořené modravým šátkem. Ač poněkud rozpačitě, přesto se nám nebe podaří posunout do takové výše, abychom pod ním mohli volně prolétat. Doposud jsme v roli hrajících si děti vstupovali do mytologické pohádky, nyní se naše role na malou chvíli změní. Rozdělení do tří skupin, dostáváme další pohádku z uvedené knihy. Každá skupina má svůj příběh, na jejímž základě má vymyslet aktivitu pro děti školního věku. Naše uskupení vybírá nejdříve moment, který nám v pohádce připadá nejdůležitější či nejsilnější, k němu potom hledáme způsob jeho přenesení na herní pole. Z pohádky o tom, kterak ptáci získali peří, volíme úvodní část příběhu, kdy se sup rozhodne absolvovat dlouhou cestu plnou překážek, aby všem ptákům přinesl peří z vysoké hory. Účastníci kurzu se stávají překážkami, které musí odvážný a obětavý sup překonat. Další skupina pro nás připravila aktivitu, při které jsme si lovili ocásky, jelikož nás posleze seznámili s pohádkou o tom, proč zvířata mají ocasy. Úkolem, který jsme dostali do třetí skupiny, bylo vytvořit z našich těl jedno velké hnízdo. „Každá část je důležitá. Kdyby chyběla, nedrželo by pohromadě.“ Motivují nás ke společné práci a současně se touto aktivitou snaží více sblížit účastníky kurzu.

Lektorka Vlasta Gregorová opakovaně vkládá krátké teoretické shrnutí právě uplynulého. Oceňuje práci všech zúčastněných a připravuje nám malé překvapení. Uprostřed místnosti se na duhovém šátku objevuje změt krásných různě barevných kamenů. Tyto kameny patří malým skřítkům. Každý si vybere jeden z nich, abychom ve své mysli vytvořili skřítko, jemuž kamínek patří, přiřkli mu kouzelnou moc, pojmenovali jej a řekli ostatním, co dělal včera. Místností jako by se záhy začali mihotat skřítki různých zjevů a vlastností a jejich příběhy... Vlasta nám následně představuje knihu Petra Sise Šťastný skřítek, předčítá nám úryvek, zní a prosí nás, abychom ve skupinkách vymysleli píseň skřítko Toníka, který je v knize hlavní postavou. Skřítek může zpívat jakoukoliv píseň. Když se naše trojice znovu setkávají v celé skupině, aby si navzájem zazpívaly Toníkovy písničky, rozléhají se sálem známé a veselé melodie, ale také zcela originální písně. Každou z nich si skřítek Toník mohl zpívat a těšit jí ostatní.

Můj vytvořený skřítek, který dodává sílu a energii všem vodám světa, se jmenuje Kapínek. Kapínekův kámen si, stejně jako všichni ostatní, odnáším dnes s sebou, abych o něj až do zítřka pečovala. Společně s ním si ale také odnáším novou sílu a energii, která mi dodává chuť nořit se do dalších příběhů pro děti a hrát si s nimi. Věřím, že se stejným naladěním odcházejí i moji dnešní partneři, se kterými jsem prožila příjemnou část dne.

Andrea Pavlíčková

NA SLOVÍČKO...

...S VLASTOU GREGOROVOU,
LEKTORKOU SEMINÁŘE S

Jaké hlavní vlastnosti by podle tebe měla mít učitelka v mateřské škole?

Měla by být pravdivá, tvořivá a vnímavá k potřebám dětí i celé skupiny. Učitelka by měla mít lidskou nadstavbu. Měla by cítit, co děti potřebují. Ta autentičnost je pro mě zásadní. Můžeš mít učitelku přísnou, přerostomilou, ale autenticita by měla být u všech.

A pak se domnívám, že by měla mít vyjasněné priority. Co pro dítě udělat, jak rozvíjet jeho osobnost a jeho cestu. Aby pomáhala. Já říkám studentům, že rodina je základní, ale učitelka je také důležitá v dalším rozvoji dítěte.

Nesnáším učitelky, které děti ironizují, takové ty „úči“. Děti chápou, co říkají slovy, a pak je to pro ně dost zmatečné.

Proč myslíš, že se studenti přihlásili do tvého semináře?

Ptala jsem se jich,

jestli půjdou učit do školky, a většina řekla, že ano. Podvědomě si myslím, že v celé skupině je tvořivost, kterou touží rozvíjet. Chtějí poznávat a zkoušet. Určitě je pro ně důležitá celá skupina.

Jaké příběhy tě oslovují?

Četl jsi povídky Karolíny Světlé? Tam je jeden příběh, který se mi stále vrací na mysl. Je to o dvojici outsiderů – Barka a Matýsek. Oslovují mě totiž příběhy, které mi ukážou jednání, které bych nečekávala v lidském rodě. Něco, co mi ukazuje, že je život bohatý a překvapující. Asi překvapující příběhy a nemusí to být šokující. Překvapující v tom, co se dá od lidí očekávat.

Jakou knížku jsi jako dítě měla nejraději a jaké mají nejraději děti teď?

Asi pohádky. Četla jsem Romaina Rollanda Petra a Lucii, to mi bylo tak 15. Ale pak jsem četla vše, co bylo v knihovně. Později Olbrachta, Dekameron. A babička měla všechny hry J. K. Tyla, ty jsem také přečetla. Víím, že nám rodiče kupovali hodně encyklopedie, ty mě hodně oslovily.

No a děti v podstatě přijmou vše, co jim dospělý dá, a bohužel je problém, že běžný rodič koupí nekvalitní knihu, která je barevná, s pestrými obrázky. Když dáš dítěti kvalitní literaturu, třeba z nakladatelství Baobab nebo Meander, děti to přijmou. Třeba Mrázková a Lukešová...

Můžeš dětem knížku předložit a povídat si o ní.

Nesnáším výrok učitele, když dává dětem škvár, a říká, že se to dětem líbí, to bych je zakousla.

Jak používáte u vás v mateřské škole dramatickou výchovu? Má důležitou roli?

Určitě. Myslím si, že dramatická hra může pomoci dětské knížce, protože nastartuje příběh. Přes dramatickou hru získají více prožitků a zkušeností a přes dramatickou hru se vyrovnávají s napětím. Když si hrajeme s nějakou pohádkou a děti se k ní vrátí ve volné hře, je to pro mě nejdůležitější. Tohle mají děti moc rády. V podstatě to odpovídá jejich potřebám. Děti si uchovávají svět pomocí námětových her. Když si mohou přehrát pohádku, je to pro ně příjemné.

Ondřej Kohout

VČERA JSME VIDĚLI...

NAHLÉDLI JSME DO

...ŘEZBÁŘSKÉ DÍLNY

Sotva jsem vstoupil do nově postavené dílny za muzeem, v nozdřích mi zasládlá vůně lipového dřeva. Ne že bych poznal lípu, to jsem se dozvěděl až od dětí, které stály, zabrány do své práce. Většinou byly nadšeny, protože „to je moc dobrý, vyzkoušet si něco nového“. Všichni měli za úkol vyřezat do lipové destičky obrázek sošky pocházející z minojské kultury. Vedoucí dílny Jiří Kosina byl kvůli ní málem zatčen na řeckých hranicích, protože „ten vůl, co ho filcoval, nepoznal, že je to faksimile“. Přišlo mi bytostně trapné vytahovat před tímto člověkem zápisník a pokládat mu investigativní žurnalistické klišé-otázky, a tak jsem se s ním pustil jen tak do hovoru.

„S Dětskou scénou nemám vůbec nic. Ale začala se tady provozovat muzejní animace, je to nějak snad dokonce pod záhlavím Bruselu. Tak mě požádali. Je tu ještě kovář, sklář a kamenice. Mám z toho dobrý pocit. Běží to od ledna a bude to běžet do prosince a Pán Bůh zaplať. Protože děcka aspoň uvidí, že ten život není sranda, že pracovat se musí rukama, není to jenom sedět u počítače. Těmhletěm to jde výborně, ale třeba druhá třída, to jsou ještě děti, tam je to horší. Já pro ně mám kytičku a lísteček a vždycky to někdo zmruší. A hlavně ten strach, aby se nezmrazily! Desetkrát jim vysvětlíte, že musí dlátem od sebe, a stejně. Jinak s dětma nepracuju. Teď jsem v penzi, tak si to docela užívám.

(...) Taky jsem dělal do kamene, ale hlavně do dřeva. Mám za sebou život strávený v dílně. Je to rasovina, samej prach, manželka vám nadává. Ale všechno se dá. Jinak si zajděte na stadion, tam mám asi čtyři sochy. Jak je ta sportovní hala, tam mám prastarý trojzubec. Teď dělám spíš menší věci. Už jsem starší, už byvám unavený.

(...) Hodně jsem jezdil do Provence, na Sardinii... Jsem modernista, takže jezdím do Paříže do Musée d'Orsay. V Louvru jsem ještě nebyl, tam mě to neláká. Mám oblíbence mezi malíři - Modigliani, Picasso, to je moje. Ze sochařů Preclík, Zoubek, ti mě vedli.

(...) K divadlu nemám vztah. Právě proto, že jsem hrál ochotnický divadlo, tak nemám. Mám-li jít na divadlo, tak chodím na nějaké scény z Prahy, z Brna... Na amatéry nechodím.

(...) To se tak nemůže říct, jaké dřevo je nejlepší. Jsou dřeva, ze kterých se dělat moc nedá, třeba vrba. Ale pak jsou dřeva, ze kterých se dělat dá, ale musíte si vybrat, co chcete. Já mám rád tvrdé dřevo, protože se dá dobře vyleštit. Tady děti dělají z lípy, to je taková houba. Mám rád olši, ta je sice měkká, ale ne úplně. Dub, buk, švestka. Švestka je hrozná, ale krásná.

(...) Historie, to je to nejkrásnější; když vyjdete z toho, co dělali vaši předkové, a jak dobře to dělali s minimem kvalitních nástrojů. Já mám dláta ze Švýcarska a někdy si říkám, jestli si to zasloužím.

Honza Mrázek

NA SLOVÍČKO...

SE SOUBOREM ZE ZUŠ V. NOVÁKA Z JINDŘICHOVA HRADCE

Jak dlouho spolu hrajete?

Takhle dohromady jeden rok. Ale jinak jsme byli malá skupina a postupně jsme se začali dávat dohromady.

Tak tři roky.

Představení na mě působilo trochu depresivně, byl to účel?

Je to černá komedie, takže jo. Ono to má v konečném důsledku vyznít depresivně, pro diváka je to celou dobu komedie a na závěr tam někdo umře a vlastně to vůbec vtipný není. To tam podle mě vyzní depresivně.

Proč se nikdo nepokusil imaginárního mladíka zachránit?

Měli slíbenou tu atrakci, na kterou prostě chtěli přijít a kterou chtěli vidět. Nechtěli ji zkazit. Chtěli vidět, jak tam ten člověk skočí. Každého zajímá utrpení druhých, což je sranda.

To už by pro ně nebyla taková zábava.

Bylo by to takový nudný.

Nebo se nechtěl spálit, kdyby byl jediný, kdo by ho šel zachránit... Je lehčí být v davu.

Zkoušeli jste si představit sebe na jejich místě?

Ne.

A když si to zkusíte představit nyní...

Já bych na takovou akci asi nešla.

Mně by to možná bavilo, ale kdyby se našel někdo, kdo by s tím chtěl hnout, kdo by chtěl pomoci... Kdybychom se bavili, že tam nahoře někdo je, tak bych...

A kdybys ho vůbec neznal?

Asi by mě zajímalo, proč chce skákat, důvod. A kdyby to nebylo nic vážného, tak bych se snažil pomoci.

Já bych mu asi nešla pomoci, když se chce zabít. Nebudu mu v tom bránit. Samozřejmě není hezká věc, když se chce někdo zabít, ale je to jeho věc a jeho volba.

A když to chce ukázat ostatním...

Já bych ho šel určitě zachránit, protože když se chce někdo zabít, tak určitě ne na veřejnosti.

Vzhledem k tomu, že jsem katolík...

Navíc to je pak strašné uklízení.

Ale je to bazén, to se pak vypláchne.

Jaký důvod měli chlapi, že si udělali srandu z ženských?

Prostě se jednoho večera nudili u piva a chtěli si z někoho udělat srandu a zrovna to vyšlo na ženský.

Původně je ta hra feministická, ženy toho chlapa zabijí, ne protože připravili tu atrakci, ale protože je chlap. My jsme pak měli dvě témata - atrakci a feminismus, tak jsme to zúžili na téma atrakce.

Chlapi jsou hraví.

První, co zaujme na našem představení, je

uspořádání scény. Jak jste na něj přišli? Protože se to odehrává na dně bazénu, tak jsme přemýšleli, jak to udělat. A diváci nám to vlastně vytvoří tím, že sedí v areně. Nevím, jestli si to tak každý vyloží...

A je to show, ta atrakce je show jako cirkus. Aby byli i trochu součástí akce. A každý, když je do ní zatažen, si může uvědomit, co by udělal on, že je tam vlastně taky. Měl by se v tom odrážet svět, ale vlastně nevím, jestli by se lidi zachovali takhle hnusně. V tom je to absurdní, že by se všichni lidé takhle nezachovali.

Takže to nepovažujete za odraz společnosti?

Je to obraz společnosti, ale přehnaný. Takový pokřivený zrcadlo.

...SE SOUBOREM NAOPAK, DRAMATICKÁ ŠKOLIČKA SVITAVY

Jak se vám hraje tady doma?

Dobře.

Tak jsme zvyklí.

Cítíte nějakou trému?

Ne. Vůbec žádnou.

Hráli jste toto představení někde jinde?

Venku, tady před školičkou.

A jak jste dělali ty triky?

Ručně.

(Vedoucí Jana Mandlová) Tvářili se jako maskovaný zvedací zařízení.

Všiml jsem si tady plakátu, že všechny tři soubory ze svitavské „Školičky“ měly premiéru a že vše bylo v rámci projektu „Medvěd medvědu medvědem“. Co to je za projekt?

To je projekt, že letos dělaly všechny soubory, kromě dvou, představení podle nějaké knížky, ve které je hlavní postava medvěd.

Jak to vzniklo?

Samo.

(Vedoucí Jana Mandlová) Vzniklo to díky vám. Díky Honzíkovi, který byl jasný medvídek. Původně někdo navrhoval Švejka a toho jsem měl hrát já, takže jsem si spíš vybíral mezi Švejkem a medvídkem.

V čem je ti Medvídek Pú sympatičtější než Švejk?

Je to kratší knížka. Může se z toho vyškrtnout daleko víc věcí.

Když se řekne Medvídek Pú, jaké první slovo vás napadne?

Ijáček – filozofie – med – balónek – představím si tu knížku.

Mě zaujala ta filozofie...

My jsme si totiž četli knížku „Pú a tao“, což si chci přečíst celé, to je jedna věc, a Medvídek Pú je prostě filosof, on má tak specifické myšlení, ale tak duchaplné.

On se občas vytasí s takovým moudrem, na které by asi nikdo z nás nepřišel, například když je tam scéna, jak našli Severní tyčnu, tak on ji nechťel najít, chtěl najít něco, čím by se dal zachránit klokánek.

To jeho myšlení je tak prosté, ale zároveň je tak.... Jani?

(Vedoucí Jana Mandlová) Je vždy v přítomné chvíli. A vaše věta - „kolik višní, tolik třešní“ - za to by se ani Medvídek Pú nemusel stydět. **O čem je knížka „Medvídek Pú a tao“?**

To je knížka, která vykládá taoismus na základě Medvídky Pú.

Takže podle té knížky je Pú taoista?

No, to ne. Ta knížka to jen na Medvídkovi Pú vykládá.

Jednotlivé obrazy se objevují v těch zvířátkách.

Jak jste se vůbec k Medvídkovi Pú dostali?

Tak znali jsme ho. Je to podle mě základ toho, co by se mělo číst.

My jsme to chtěli udělat jako filozofický divadlo, ale nakonec jsme od toho upustili a nakonec je to sranda.

Jakou postavou z Medvídky Pú byste chtěli být?

Ijáček!

Nebo ještě medvídek by byl dobřej.

Ijáček se dobře hraje.

Proč Ijáček?

On je takový svůj.

Oni jsou všichni v Medvídkovi Pú taková sví.

Mně přijdou všichni svým způsobem záporní.

Králíček i Sova i Ijáček. Klokance mě někdy šve, jaká je to furt matka.

I medvídek Pú, vždyť chce prachšprostě ukrást med včelám.

On se potřebuje nějak žít.

A proč nejde na pastvu, medvědi se přeci normálně pasou.

Medvídek Pú se pase medem.

Máte rádi med?

Jo.

Udělali jste si výzkum, kolik medu sníte?

Ne, ale je to dobrý nápad

(Vedoucí Jana Mandlová) Začneme hned!

Poslední taoistická myšlenka na závěr?

Kolik višní, tolik třešní.

Ne není, všichni jsou.

Já přemýšlím v sedě.

...SE SOUBOREM DOHRÁLI JSME, ZUŠ UHERSKÉ HRADIŠTĚ

Jak se vám dneska hrálo?

Ty prostory jsou skvělé, ale je to trochu nezvyk. Nejsme zvyklé na tak velké prostory.

Většinou si to tak hrajeme na půdě.

Takže prostor byl na vás velký. Mělo to nějaký vliv na představení?

Jak jsme hrály dopoledne, tak to bylo strašně pomalé. Teď to bylo dobré.

Je zajímavé, že jste takový dívčí soubor.

Měly jste v souboru i nějaké kluky, kteří to s vámi nevydrželi?

Ne.

Občas je postrádáme, když se vybírají nějaké hry. I tady byly dvě role, které jsme přepsaly. Byl to bratr Jan, ten nejstarší, a paní ředitelka Brocklehurstová byl ředitel Brocklehurst.

Jak dlouho spolu hrajete?

Dva roky.

A samé holky?

Samé holky.

Čím to je?

Kluci se nás bojí.

Já si myslím, že klukům se ani nechce, že by tu byl jediný kluk, tak by měl nejspíš divný pocit.

To byl důvod, proč jste si vybraly Janu Eyrovou?

My jsme celou dobu hledaly mezi knížkami, kde jsou spíš ženské postavy, a to nás zaujalo.

Co vás lákalo na Janě Eyrové?

My máme rády morbidní příběhy.

Co dělá z Jany Eyrové morbidní příběh?

Každé Hančino představení končí něčí smrtí. Právě je složité domluvit se na příští hru, protože Hanka nechce už nic takového smutného a my už máme vybrané další takové...

Proč jste vybraly zrovna tuhle část z tak rozsáhlého příběhu?

Jestli znáte film, tak je tam další muž, jak je dospělá a odejde z ústavu, tak jsme to musely skombinovat, aby tam byly jenom holky. A ono nám to možná i víc sedlo.

Chtěli byste žít v Anglii 19. století?

Ne.

Kdybych tam žila od narození, tak bych si nějak zvykla, ale kdybych tam měla žít teď, tak nevím...

Já bych tam žila, jen kdybychom byli bohatí.

Přeci jen ta technologie...

Tak třeba na jeden den by to bylo fajn.

Co vás láká na té době?

Tak z jedné strany mě láká i to, co mě neláká. Zkusit si něco jiného, zkusit si nějaké drsnější podmínky. Jsme zvyklí na takový luxus, oproti nim.

Co máte s Janou Eyrovou společné?

Jsme holky.

Jsem malá, nehezka a neurozená.

Hezká jsi...

Že si dokážeme stát za svým. Prosadíme se.

Ona se nebála dát pravdu najevo.

Asi to, že si snaží prosadit svůj názor.

Že není emocionálně labilní.

My si z ní děláme srandu. Každou chvíli, když můžeme, říkáme „Jmenuji se Jana Eyrová a jsem emocionálně labilní.“ a děláme z ní úplného tupce. Už se bojíme, že to na tom pódiu řekneme.

Tak musíme si z ní udělat srandu, to by nebylo ono.

V čem se od Jany Eyrové lišíte?

Jiná doba.

Mně se zdá, že to vydrží v sobě vstřebávat, že zachová klidnou hlavu. Ale my, teda já, jsem taková agresivnější.

Ono je to vůči každé části, když má každý jinou část a téma. Jiné pocity, nálady a chování. Já si myslím, že bysme každá zahrály jednu část úplně jinak.

Každá z nás se snaží vložit sebe do té postavy.

Představení je v pomalejším tempu, proč?

Všechno je možná přizpůsobované té době, že to tak plyne.

Nyní všichni všude spěchají.

A byly jsme tam smutní. Když je někdo smutný, tak je takový pomalejší.

Ono to bylo spíš i do rytmu té hudby.

Zažily jste nějakou učitelku jako Brocklehurstovou?

Možná že jo. Nejsou tak zlé. Spíše komické.

Záleží na tom. Některé by byly zlé, kdyby mohly.

Některé, kdyby mohly, tak nás pověsí do klece ke stropu.

Nějaká poslední slova?

Příště to bude ještě mnohem lepší.

VČERA JSME VIDĚLI...

Z představení Atrakce

Z představení PFÚ

Z představení O Janě E.

HLASY ZKUŠENÝCH...

...LEKTORŮ V INTERNÍ I VEŘEJNÉ DISKUSI

O PŘEDSTAVENÍCH 2. BLOKU

ATRAKCE

Soubor ZUŠ V. Nováka z Jindřichova Hradce si vybral k nastudování předlohu Jiřího Rezka, která vznikla před časem v rámci jeho studia na DAMU, a soubor si ji pro své potřeby upravil. Hraje se v kruhové aréně, která evokuje představu náměstí, na němž se lidé scházejí. Základní situace pro nás ale není dostatečně pojmenována. Domníváme se, že nastolená informace o sebevražedném skoku má být spouštěčem a příčinou jednání lidí mezi sebou, ukázkou jejich malosti, povrchnosti a senzacechtivosti. Ale je tomu tak skutečně? Nerozumíme řadě znaků, například proč si berou polštáře a pokládají je na zem - aby se člověk, který bude skákat, neporantil, nebo aby si pohodlně sedli a dobře viděli? A proč se ženy perou? Co znamenají štronza? Nenacházíme motivaci jednání jednotlivých postav, takže i proto si klademe řadu otázek. Proč kluci udělají ten žert, kvůli holkám? A jsou to kluci a holky, kteří si na dospělě jenom hrají, nebo hrají dospělě? A je vůbec na střeše muž? A odkud přicházejí ženy a proč se chovají tak, jak se chovají? Proč se perou o místo, kam má muž skočit? A je důležitější mediální obraz „atrakce“, nebo ten muž? A co zabití toho kluka, který řekne, že to všechno byla jenom legrace, a co jeho poloha symbolizující kříž? A tak dále... Všechno hrají stejně důležitě, a proto není jednoduché se ve výkladu orientovat. Absurdita příběhu a jeho smysl by pak nejspíš lépe vynikly při použití realistického herectví než herectví stylizovaného. Ale jde rozhodně o úctyhodný pokus vyrovnat se s typem dramatiky, který není v tomto věku obvyklý. A rozhodně jsou mladí lidé vybaveni nemalými dovednostmi, protože dokázali docela suverénně pracovat s prostorem arény, což není snadné.

PFÚ

Soubor Naopak Dramatické školičky Svitavy se nechal inspirovat Milneovým Medvídkem Pú a hraje jeho příběhy za využití plyšových a látkových hraček. Hrají trochu ledabyle, ale to je zřejmě záměrem, a součástí je také komunikace dětí mezi sebou, když si vzájemně zadávají úkoly, kdo koho bude hrát, a občas se o postavy přetahují. A zvolenou poetiku, jistou naivitu a nadhled, mají evidentně rády a je jim blízká. Takže se prolínají dvě roviny: příběhy z knížky a vzájemné vztahy herců. Občas se tak ztrácíme v tom, zda v určitém okamžiku hraje herec za sebe, nebo za postavu, nebo kdo koho právě hraje. Tato poetika je poměrně křehká, a proto mohou nastat v jednotlivých představeních větší rozdíly, než bývá obvyklé. V dopoledním

představení výborně vyšel první příběh o tom, jak medvídek Pú přišel ke svému jménu, a v dalších příbězích se tak nedařilo, odpoledne byly příběhy vyrovnanější a představení soustředěnější a svižnější. V každém případě jsme se ale shodli na tom, že posléze je příběh z knížky poněkud převálcován vzájemnými vztahy dětí, které jej hrají. Uvažovali jsme také nad výběrem příběhů z knížky, a to především proto, že vzhledem k velkému počtu zvířátek pak není prostor pro jejich výraznou charakteristiku, která dobře funguje u medvídků Pú a oslíka Ljáčka. Chvilími jsme si kladli otázku, o čem nám chtějí hrát především, a závěrečná písnička nám potvrdila, že chtějí hrát o tom, že i když jsou jednotlivci odlišní a třeba i divní, mají se mít rádi. Přes uvedené otázky, které jsme si kladli, jde rozhodně o zajímavou práci na dobré úrovni.

O JANĚ E.

Soubor Dohráli jsme, ZUŠ Uherské Hradiště, se pokusil o jevištní převyprávění části románu Charlotte Brontëové Jana Eyrová. Na scénu postupně a velmi pomalu přichází sedm dívek v černých šatech a uvádějí nás do příběhu Jany a potom začínají vyprávět a v roli Jany se předáváním amuletu postupně vystřídají. Na scéně jsou kostky a stojan s rámem sloužící jako zrcadlo nebo tabule. Přemísťováním kostek se vytvářejí různá prostředí. Vše se děje ve volném tempu a víceméně ve slovní rovině. Mohlo by to být epické divadlo, ale pak by musely herečky s odstupem komentovat postavu, kterou hrají, a svůj vztah k ní, ale s tím se v této inscenaci nepracuje. Navíc tragický výraz, s nímž se od počátku hraje, působí vůči divákovi poněkud kontraproduktivně: s neustále ubrečenou, smutnou a podvolující se Janou v první části v rodině se divák brání jít. Teprve až se začne ve škole snažit o změnu, začneme jí přát, aby se to podařilo. Aranžmá je sice uděláno a některé obrazy jsou vydařené (například vytvoření červeného pokoje, ve škole pak stříhání vlasů a přilehnutí Jany k umírající Heleně do postele), ale už se nepracuje s mizanscénou, s divadelním povýšením a výkladem situací. V závěrečné řeči nám dívky řekly, že chtěly hrát o svobodě, ale to takhle jasné nebylo, protože se objevovala řada dalších témat a žádné pro nás nebylo klíčové. Někoho také rušilo to, že si dívky postavu Jany předávaly, a také proměna sester nebyla dostatečně motivovaná. Ale přes všechny připomínky a otázky, které jsme si kladli, je třeba konstatovat, že dívky odvádějí svoji práci na jevišti zodpovědně a věří tomu, o čem nám chtějí hrát.

Alena Exnarová

ZEPTALI JSME SE...

...NA DIVÁCKÉ DOJMY Z PŘEDSTAVENÍ 2. BLOKU

**CO TĚ NA DNEŠNÍCH PŘEDSTAVENÍCH
NEJVÍCE ZAUJALO? JAKÝ OBRAZ ČI SITUACE
BYLY PRO TEBE NEJSILNĚJŠÍ?**

Aleš, 15 let

Mně asi zaujalo nejvíc to poslední představení. První jsem totiž moc nepochopil, to druhé mi připadalo moc dětský. Nejvíc mě zaujalo, jak se na konci postavila proti té ředitelce ústavu.

Gabriel, 13 let

Zaujalo mě to poslední. Mně se líbilo, jak tam svítily a ty děti říkaly, co jsou za nábytek, To se mi líbilo, jak to bylo zpracováno.

Lucka, 14 let, Alžběta, 16 let

My viděly jenom o Janě E. a vybavil se mi klášter nebo internát. - Mně se nejdřív vybavilo to panství a potom internát, jak tam byly ty dívky. - Bylo dobré, že každá holka by se do té situace, o které hrají, dokázala vžít. - V některých situacích jsem viděla i sama sebe. - Jo. Ne, že bych zažila šikanu, ale dokážu se v tom najít. - Když se do toho vžijete hlouběji, není to jen o tom, ale je tam pocit té samoty. Ten zažívá někdy každá.

Jakub, 9 let

Medvídek Pú. Jmenovalo se to podle toho medvíka, ale nejvíc se tam jednalo o Ijáčka.

Veronika, 11 let

Tvorba. Originalita. Bylo to propracované. Líbil se mi konec Jany Eyrové a líbil se mi medvídek Pú, jak tam byl Robinson s pomalými reflexy. (Redakce se domnívá, že jde o situaci, kdy medvídek Pú letí na balónku a přistoupí k němu herec ztvárňující Kryštůfka Robina a propíchne balónek a řekne, že medvídek má zpomalené reflexy.)

**Honzík, Jiřík, Matoušek, Mikulášek,
14 - 16 let**

My jsme viděli jen jedno, Janu E.
- Strašně se mi líbila ta scéna a kostýmy. - Líbily se mi symboly. - Takový tajemno. - Jak pracovali s těma bednami. - Nejlepší byla alternace, která byla geniálně zvládnutá.

VČERA JSME VIDĚLI...

ATRAKCE, ZUŠ V. NOVÁKA, JINDŘICHŮV HRADEC

PFÚ, NAOPAK, DRAMATICKÁ ŠKOLIČKA SVITAVY

O JANĚ E., DOHRÁLI JSME, ZUŠ UHERSKÉ HRADIŠTĚ

VČERA JSME VIDĚLI...

ZUŠ V. NOVÁKA, JINDŘICHŮV HRADEC

ZAPSALI JSME...

...Z DISKUSE O PŘEDSTAVENÍCH 2. BLOKU SE STUDENTY STŘEDNÍCH PEDAGOGICKÝCH ŠKOL

 Složení diskutujících se od včerejška nezměnilo. Odborný lektorský sbor zastupovali Radek Marušák a Marie Poesová a diskusi vedla Vlasta Gregorová. Diskutujícími a adresáty konečného obohacení byli studenti středních pedagogických škol. Od toho se výrazně odvíjelo zaměření diskuse. Ta probíhala ve dvou rovinách, jednak se řešily problémy výstavby inscenace a divadelního vyznění, ale kromě toho i problematika pedagogické práce s dětmi, tedy to, co konečnému tvaru předchází a většinou běžnému divákovi zůstává ukryto.

Začalo se představením **PFŮ**. Nejprve obecné hodnocení v rovině „líbilo – nelíbilo“. Dojmy by se daly shrnout větou „Nebylo to špatný, ale nenadchlo.“ Další otázka se zabývala loutkami. S loutkami se zacházelo spíše jako s rekvizitami. Některé loutky byly velké, některé malé, dokonce tak malé, že nebyly pro někoho rozpoznatelné. To ale nakonec nevadilo, protože i v předloze se jedná o nahodilé hračky Křišťůfka Robina, proto není třeba nějak sjednocovat jejich velikost. Diskutující měli tendenci představení spíše obhajovat – jako zajímavé bylo hodnoceno „zcizování“, mělo však svá úskalí – bylo nepřesné a působilo neautenticky. Silnou stránkou bez vady bylo pro účastníky vystižení jednotlivých povah. Při snaze o postižení hlavní myšlenky padalo hlavně slovo „přátelství“. Potom už hovořili lektori. Vědomi si situace v souboru, nastiňovali souvislosti ve vztazích mezi dětskými herci a mezi zvířátky a to, jak tyto souvislosti ovlivňují konečný tvar. Velice oceňovali hudbu a lyrizaci v používání scénických prostředků (balón, koš na konci).

Potom jsme přesunuli pozornost na představení **Atrakce**. Výchozí otázkou bylo uspořádání prostoru do arény a panovaly odlišné názory. Jeden tábor studentů tvrdil, že použití tohoto prostoru nikam představení neposouvalo a ani nebylo dostatečně využito, například v kontaktu s publikem (až na okamžik, kdy se jeptiška obrací na diváky s prosbou o příspěvek). Druzí byli spokojeni, cítili se vtaženi do děje, cítili se být tím davem, který čeká na „atrakci“. Nevadilo ani, že k nim občas někdo mluvil zády, to by se v reálném prostředí mohlo stát také. Na to kontrovala Marie Poesová otázkou: „Kde se to vlastně odehrává?“ Všichni se shodli, že jde o bazén, jak bylo řečeno na počátku. Někomu by bez této počáteční informace prostor připomínal šapito cirkusu. Záhy vyšlo najevo, že se účastníci zaplétají v nesrozumitelných symbolech. Padaly otázky, jako kdo byly ty dámy, co znamenaly polštářky, byla jeptiška jeptiškou a byl kněz knězem? Kdo byl ten člověk, co měl skočit? Byl tam vůbec? Byli podvedeni, nebo ne? Všichni se shodli, že hlavním tématem je fanatičnost, až manipulace a krvelačnost davu. Radek Marušák se poté opět pustil do odkrývání vývoje inscenace. Zdůraznil, že se z velké části jedná o práci členů souboru a poukázal na vývoj tématu od krajského kola.

Posledním tématem k řešení se stala inscenace **O Janě E.** Leitmotivem diskuse byly přestavby a výměna role Jany. Někdo poznamenal, že během přestavby jsme si „mohli zajít na kávu“. To bylo odrazovým můstkem pro téma vlivu nevhodně velké scény na představení. Dále účastníkům vadilo, že představitelky role Jany nebyly herecky vyvážené. Účastníci přemýšleli, proč se děvčata vyměňovala: jedna by to neuhrála; aby si mohly zahrát všechny; aby nedošlo k upřednostňování; protože každá je Janou, každá se chce vyslovit. To zase otevřelo otázku možného rozporu mezi záměrem inscenátora a záměrem pedagogickým. Závěrem studenti chválili – kostýmování s pozorností na detail, neboť v jednoduchosti je krása. Poslední větou diskuse bylo: „Chtěl bych ještě vyzdvihnout, že to musel být velký kus práce.“ Nepocházela tentokrát z lektorských úst, ale od jednoho z účastníků.

Zapsal Honza Mrázek

ZAPSALI JSME...

.....NĚCO Z DĚTSKÉHO DISKUSNÍHO KLUBU SE ČLENY SOUBORŮ

VČERA JSME VIDĚLI...

NAOPAK, DRAMATICKÁ ŠKOLIČKA SVITAVY

Dnešní diskusní klub se zaměřil nejprve na hledání jakéhosi druhého názvu pro viděné inscenace čili ANEB. Vznikly nám názvy jako „Atrakce aneb nejdražší vtip“, „Pfů aneb Ijáček a jeho kamarádi“, „O Janě E. aneb Příběh nešťastné dívky“, ale i „Atrakce aneb Skok z věže“, „Pfů aneb Přátelství nade vše“ nebo „O Janě E. aneb Sirotčí rebelka“.

V představení **Atrakce** viděli mladí diváci přínos v tom, že jde o odraz dnešní společnosti. Líbilo se i prostorové uspořádání scény do kruhu. Tato jinakost prý představení obohatala. Diváci by se však obešli bez „řvaní na manžela“ a někteří také zabítí faráře (padl i názor, že ho mohly dívky jen zmrzačit, ale to nebylo odsouhlaseno všemi). Nepochopen zůstal pro některé začátek, jiní ho vnímali jako určitý prolog – že si kluci svůj plán připravovali. Smrt faráře jeden z diskutérů vysvětlil tím, že „ony si za smrt zaplatily, tak si ji také vzaly“. Na toto představení by někdo doporučil jít raději až od 12 let. Souboru hrajícímu představení se na předloze líbily hlavně „hlášky“, mnohé však musel vyškrtávat.

Pfů zaujal „zkřížením s loutkami“. To prý bylo zajímavé a odlišilo představení od ostatních. Ceněna byla originalita, hudba, a že to bylo i pro menší děti. Rozesmály „zpomalené reakce“ (Ijáček čeká na klokánka, až se chytí ocasu) a také zrychlení pádů propíchnutím balónku. Nedohrány byly ale podle některých diváků situace s tyčí a třeba i králíčkovými příbuznými. Charaktery se prý ukázaly jen u medvídku Pů a Ijáčka, u ostatních ne. Některým to ale nevadilo. Hlavní postavou byl navíc pro většinu spíše Ijáček. Prasátko a klokánek zase mohli být větší. Našli se tací, kteří tyto loutky pořádně ani neviděli. Někdo také namítl, že na vyzdvžení medvídku by stačilo jen jedno lanko, soubor však vysvětlil „že by to technicky nefungovalo“. Dále soubor prozradil, že inscenace vznikla z hraní si a nakonec z povídání o tom, kdo by byl kým v medvídkovi Pů..

Tématem představení **O Janě E.** byla zejména vzpoura („nešla hned, kam jí kdo řekl“, „nechala se taky ostříhat“), což bylo vnímáno pozitivně. Jeden z diváků ocenil vizuální stránku inscenace, jiný hudbu, další „oživlý nábytek“. Našli se však i tací, kterým se scény s oživlými skříněmi apod. tolik nezamlouvaly, načež jeden z diváků oponoval, že „to bylo rozhodně lepší, než kdyby tam byla fakt skříň“. Na otázku, proč se role Jany předávala, bylo několik verzí odpovědi. Buď si chtěly všechny členky souboru zahrát, možná také každá brala Janu jinak, nebo šlo o Jany jiného věku. Někdo také nepochopil, proč tam byla jedna herečka jako Jana dvakrát. Vysvětlení souboru: „Musely jsme se vystřídat, abychom se v souboru ‚nepořezaly‘ ... Každá z nás také chtěla do Jany dát něco ze sebe.“ Řešil se i náhrdelník Jany E., protože někdo ho považoval za amulet pro štěstí nebo něco, co přináší energii, načež se však našli ti, kteří to pochopili jako znak postavy. Způsob vyměňování si náhrdelníku nesl prý emoce z dané scény (proto ta objetí). Pro některé bylo stání Jany v popředí scény (před výměnou za jinou) moc dlouhé, soubor vysvětloval, že „prolnutí předání (náhrdelníku) přestavby rušilo“. Za nedostatek označil jeden divák svícení baterkou do publika, občas prý nebylo dobře rozumět a někdy mohlo být prý více emocí. Ale: „Celý příběh se mi líbil, že byl takový dojemný.“

Zaznamenal Martin Domkář

VČERA JSME VIDĚLI...

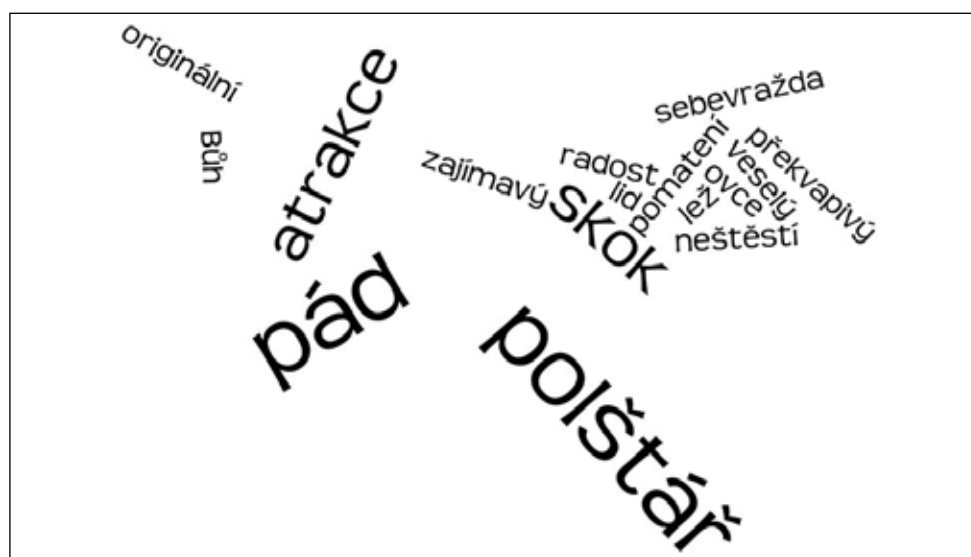
DOHRÁLI JSME, ZUŠ UHERSKÉ HRADIŠTĚ

ASOCIACE...

...NA PŘEDSTAVENÍ DRUHÉHO BLOKU

Zajímali jsme se o vaše okamžité pocity, myšlenky, zážitky a dojmy záhy po představení. Vyslali jsme proto naše agenty, kteří zjišťovali a ptali se na první slovo, které vám přijde na mysl ve spojení s právě zhlédnutým představením. Všechna slova jsme poté shromáždili a díky moderním technologiím a internetu jsme byli schopni na stránce www.wordle.net vytvořit takzvaný „wordcloud“ (slovní mrak), který ukazuje, jak často byla různá slova zmiňována. Čím vizuálně větší slovo, tím častěji bylo oslovenými diváky vysloveno. Uspořádání ve slovním mraku jasně ukazuje, co se mnohým z vás honilo hlavou okamžitě po představení.

Z REDAKCE...

OMLOUVENKA

Velmi se za celou redakci Deníku Dětské scény omlouváme Ireně Konývkové, lektorce semináře C, že se nám v redakci objevil zrcadlový redakční šotek a zapracoval. Proto jsme v minulém čísle neotiskli rozhovor uskutečněný s ní, respektive šotek ho skryl pod zcela jiný článek, pod tzv. zrcadlo. Milá Ireno, v dnešním čísle rozhovor najdeš. Děkuje Ti za pochopení.

ÚKOL PRO ÚČASTNÍKY

Stále vítáme příspěvky do Deníku Dětské scény a stále jsme rádi za každý článkuček, zpravu, básničku, fotografii, obrázek nebo zvolání. My voláme neustále: PÍŠTE, KRESLETE A FOTOGRAFUJTE VŠICHNI MLADÍ A NADĚJNÍ ZAČÍNÁJÍCÍ REDAKTOŘI! Čekáme na vaše výtvary. Dnes máme pro vás také připravený úkol. Zní: napiš kratičkou povídku inspirovanou zážitky na Dětské scéně Svitavy. Povídku, prosíme, přines do redakce. Může být napsána rukou. Sídíme ve třetím podlaží Fabriky. Těšíme se na ni. Za splněný úkol dostaneš vzácný Certifikát SPRD a sladkou odměnu.

UDĚLENY DALŠÍ SPRDY

Včera odpoledne udělila pětičlenná odborná komise (volená na 7 dnů odbornou pětičlennou komisí) další SPRDy. Pro zopakování doplňujeme, co se pod zkratkou SPRD skrývá, pokud je vaše fantazie v úzkých. SPRD může být například Samostatně Píšící Redaktor Dopisovatel, nebo Skoro Profesionální Redaktor Dodavatel a může to být i Slabá Plachta Roubená Dostavíkem, Silná Palba Rozmetala Domy, Sám Píše Raději Doma, Syntetický Polymer Retro Diofáze...

Tichý SPRD – může získat neznámý autor, který v davu pronese větu hodnou zaznamenání. Bohužel udělování neznámému autorovi má svá úskalí.

Nezasloužený SDRD – může získat téměř kdokoli a kdykoli a často se stává, že k němu přijde, ani sám neví jak.

Záslužný SPRD – získává redaktor, který vaří kafe, obstarává jídlo, nosí do redakce švestičky a sem tam někomu jen tak mimochodem zachrání život.

Dokonalý SPRD – redaktor s velkou zkušeností, který zkrátka něco napíše.

Pořádný SPRD – může získat redaktor, který píše, čte, přepisuje, fotografuje a kreslí, ale jen když se mu chce

Čestný SPRD – nejvyšší možný dosažený titul, který může získat pouze výjimečný redaktor, jehož kvality jsou jen těžko slovně popsatelné

Dokonalý SPRD včera právem získal **Aleš Sutnar** za báseň Dětská scéna Svitavy.

VŠIMLI JSME SI...

SEŠLO SE...

Dětská scéna Svitavy

Dětská scéna Svitavy,
s tím si spojím jenom kupu zábavy.
Sbalím kufr, vyrazím,
na nádraží dorazím.
Vlaku pak zamávám
a hned potom obědvám.
Když sedím na sedačce,
říkám: „Už ne, žádná svačina,
představení začíná.“
Různé žánry se tu hrají
a herci zajímavé výkony podávají.
Za jejich hraní
je pak hlasitý zvuk tleskání
odmění.
Do třetího patra pak
jdu diskutovat jako drak.
Diskuze se rozproudí
a lektori se radují.
Do školy se jdu najíst
večere plný hrnec,
ale to ještě není konec.
Doprovodný program se buduje:
divadlo, koncert, pantomima
a každý se raduje.
A pak už spím jen,
ať jsme čilý na další den.
Když po týdnu musím odjet,
je mi smutno,
ale vím, že se možná
na Dětskou scénu zase vrátím.

Aleš Sutnar

kresba stále neznámého autora

KOMIKS - GLOSA DNE

...NEJLEPŠÍ ŘEŠENÍ

NEPŘEHLEDNĚTE...

I dnes vás upozňujeme na nedávno vydanou knihu **EVY MACHKOVÉ Projekty dramatické výchovy pro mladší školní věk**. Publikace obsahuje výběr z dramatických výchovných projektů určených dětem od 6 do 11 let. Projekty vycházejí z praxe posluchačů, v některých případech absolventů katedry výchovné dramatiky DAMU Praha. Vznikly jako samostatné absolventské projekty nebo jako skupinové projekty v rámci výuky didaktiky oboru i v praxi. Projekty obsahují metodické poznámky a další komentáře didaktického a dramaturgického charakteru. Jsou doplněny fotografiemi, obrazovým materiálem, který byl použit v průběhu práce, literárními texty a dalšími přílohami. Knihu lze objednat na stránkách nakladatelství Portál: <http://obchod.portal.cz/produkt/projekty-dramaticke-vychovy-pro-mladsi-skolni-vek>.

PROGRAM DĚTSKÉ SCÉNY 2014

PONDĚLÍ 16. června

8.30–12.00	dílny pro děti ze souborů	MMG
8.30–12.30	semináře pro dospělé účastníky A, B, C, S	Fka
14.00–16.05	3. blok přehlídky – vystoupení pro účastníky Dětské scény	
	O sedmi dnech	
	Dramatický soubor ZŠ Železnická, Jičín	Fka
	Kůzlátka, zavírejte vrátka	
	DK Čáslavice	Fka
	Analfabeta Negramotná	
	dRácci Roveňáci, ZŠ a MŠ Rovensko	Fka
	Bert a Naďa	
	Kámoš drámoš, ZUŠ Turnov	Fka
16.30–17.15	diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů vystupujících v 3. bloku	Fka-uč. 3
16.30–18.00	dětský diskusní klub	Fka
17.30–19.00	diskuse o představeních 3. bloku	Fka, sto.
19.15–20.30	doprovodný program – skupina A	
	Haló, Jácíčku	
	Málo, Dramatická školička Svitavy	Trám
	Pohyblivé obrázky	
	Hana Voříšková a Helena a Jiří Vedralovi, Choceň	Trám
20.45–22.00	doprovodný program – skupina B	
	Haló, Jácíčku	
	Málo, Dramatická školička Svitavy	Trám
	Pohyblivé obrázky	
	Hana Voříšková a Helena a Jiří Vedralovi, Choceň	Trám

OZNAČENÍ PROSTOR

Fka	Fabrika Svitavy
kino	Kino Vesmír
Trám	Divadlo Trám
OttD	Ottendorferův dům
SZŠ	Střední zdravotnická škola
MMG	budova Městského muzea a galerie ve Svitavách
stodola	farní stodola svitavské římskokatolické farnosti

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY - ČÍSLO 3

Redakce: Hana Volkmerová (editorka), Andrea Pavlíčková, Jan Mrázek, Ondřej Kohout, Alena Exnarová, Pavel Kocych (grafika a sazba), Ivo Mičkal (foto), Jazz Jameson čtyřnožec. Tisk: DTP centrum Svitavy. Redakce sídlí ve 3. patře Fabriky Svitavy. Neprošlo jazykovou korekturou. Uzávěrka čísla 3 - 16. června 2014 v 00:22. Náklad 240 ks.